

נוית בראל

שבעה שירים

שבעה

כל השבוע באו אנשים ודברו על המלחמה.
 איננו חולמים או ערים אותה.
 אנחנו זורעים אותה בדמעה.
 היו כדברים האלה מעולם. ספרית אבי
 עמוסה ספרי נצחון.
 אמי מפליאה לזכר ולזכר. לאיזה הר גלגלה
 את רבוא ספורים שלה כשהייתי ילדה?
 אולי לא שמעתי. קשה היה לדבר לי.
 איני זוכרת אלא שאיני שיכרת.
 איני שומעת אלא מפי.
 כל השבוע השתאיתי על מלים מוזרות כמו גאלה.

על קרבו

אבי בשעותיו האחרונות
 מתסר בשוטים של המות.
 מתאמץ לפלס בעורקיו עוד מסדרון אויר
 אחותי קוראת לו מבעד לדממה
 דברים קצרים. בנשימותיו האחרונות
 אני הוגה יומם ולילה. נשימות פחם
 גם לאחר שכבו מבחון
 עוין בוערות בפנים.
 מי פדה את נפשו. מי שמר אותה

בְּצִאתָהּ. מִי צִלּוֹ עַל יַד יְמִינוֹ.
 אֱלוֹ שְׁאֵלוֹת שְׁנַעְנוֹת בַּד בְּכַד. וּבְכָל זֹאת לְכַד
 נִמְצְאת פְּרָצָה. לְכַד יוֹצֵאת הַנֶּפֶשׁ
 מִחֹמַת הַחֲסָדִים
 וּבִרְחַת מִמְּנָה.

עבודה במשמרות

הַנּוֹזְלִים מִצְטַמְצָמִים בַּמְדַּרְכָּה, בְּשִׁקַּע הַגַּס, שְׁצוּבֵר בְּתוֹכוֹ
 בְּכָל מְאֲרֵעַ גֶּשֶׁם, גַּם עֲלִים וּלְשׁוֹנוֹת חֲתוּלִים,
 שְׂאִינָם נִזְהָרִים בְּכַמִּיּוֹת שֶׁהֵם שׁוֹתִים. שְׁמֵשׁ יוֹצֵא,
 כְּמוֹ מִישֵׁהוּ מֵאַבֶּל, לְבַקֵּשׁ מֵאַתְנּוֹ לְהִרְפוֹת.
 לֹא רְאִיתִי אוֹתָךְ פַּה הִרְבֵּה זְמַן, אֲנִי אוֹמֶרֶת מוּל דֶּלְפֶּק
 וְהִיא עוֹמֶרֶת מֵאַחוֹרָיו, כְּמוֹ שְׁאַמְרוּ לָהּ, וְעִסְקָה קְרִימָה וּבַחֲזָרָה,
 בְּמִקְשִׁים וּבִתְנוּעוֹת. אֲבָל אֲנִי רְאִיתִי אֶת עֲצָמֵי פַה יוֹתֵר מְדֵי זְמַן,
 הִיא עוֹנָה לִי תְּשׁוּבוֹת שֶׁל הַדִּים, שְׁמִדְבָּרִים בְּשִׁפָּה שְׁאַנְחָנוּ עֲדִין לוֹמְדִים
 צְלִיל רוֹדֵף צְלִיל, בְּמִהִירוֹת שְׁקֵשָׁה לְהִסְפִּיק, בֵּין רְצוֹן לְרְצוֹן.
 הַיָּדִים מְשִׁתְּכֵלְלוֹת כְּמוֹ מְכוּנָה, הָאֲזֹנִים בְּכָל מְקוֹם,
 גַּם בַּחוּץ, שֵׁם הַגֶּשֶׁם מֵתְרַכֵּז חֲזָק, לְאִים בְּדַרְךְ אֶל תַּחֲנַת הָאוֹטוֹבוּס.

לטעות

מֵרַב אֲשֶׁר הַפִּיּוֹת סְגוּרִים. הַצְּלָלִים מְאַרְגְּנִים לְהִסְתִּיר.
 הַמְּלִים זְעִירוֹת. עֲשִׂירֵית הַמְּסַךְ מְלִים. מָה אֲנַחְנוּ מְדַלְלִים?
 מַה נִּרְפָּה וְנוֹשֵׁר לָנוּ? אֵילוֹ שְׁבָרִים? יֵשׁ לָנוּ בְּקָר אֶחָד וְיָחִיד,
 וְגַם הוּא אֵינוֹ בְּקָר, לְטָעוֹת. אֲנִי אֲגִלֶּה לָךְ רַק רְצוֹן, וְאַתָּה
 לֹא תִגְלֶה דְבָר. שִׁיחָה שֶׁל מְבֻטָּלִים, בְּלִי קוֹל, תוֹךְ בּוֹשָׁה.
 אֶת אֶהְבֵּתְנוּ אֲנַחְנוּ מְדַלְלִים. אֲנַחְנוּ עֲצָמָנוּ נוֹשְׂרִים לָנוּ בְּעִרְמוֹת,
 מְסֻלָּקִים הַצְּדָה כְּשֶׁעוֹלָה עַל גְּדוּתֵנוּ, כְּשֶׁמְגִיעַ לִידֵי גֹדֶשׁ.

רחוק

לא שבנו. המשכנו רחוק. אני מתפלאת שאַתָּה מִבֵּין אֶת הַגְּדֵרוֹת,
 הַמְּחֹסוּמִים, אֶת אֱלֹהֵי שְׁחֹזְרֵי הַבַּיִתָּה, אֱלֹהֵי
 שְׁאִינָם קָמִים מִן הַמַּטָּה, הַכְּלָבִים שִׁיּוֹדְעִים לְכֹכּוֹת,
 נְאֻמָּנִים כְּמוֹ צֵלָקֶת. כִּמָּה לֹא עָשִׂינוּ, אֲנַחְנוּ
 מוֹדְדִים כָּל יוֹם בְּקִילוֹמֶטְרִים, עַל דֶּרֶךְ הַשְּׁלִילָה. זְמַן
 שָׂאוֹל, מְרַחֵק שׁוֹהֵ דֶרֶךְ. עַד כִּמָּה חֵי הָאֲבִיב הַזֶּה
 אֲשֶׁר מַחְזִיק אֶת הַחֵם בְּשִׁפְתָיִם נְשׁוּכוֹת?
 עַד כִּמָּה חַיִּים אֲנַחְנוּ, מֵאַחֲזֵרֵי גְדֵרוֹת, חֹסוּמִים,
 חוֹזְרִים לְדִירוֹת רִיקוֹת, רוֹצִים הַבַּיִתָּה

חודש

יותר מדי מלים. בתשומת לב, בימים
 בלתי נראים, יורד גשם או חדרל, שמחים
 שאיננו חייבים לברח. איננו חייבים דבר.
 אצל מי אנחנו נוכחים? בהמוני החדשים
 שעברו, בחיים אחרים, בלי להרגיש
 הפל הרגש: הזמן, האהבה, החרים השחרים.
 הדבר הזה שאנחנו משתתפים בו הוא שלנו.
 אני שואלת על מה שיותר מחר והיום
 עודנו נוכח, מצטמצם ואוזל. האם
 גם אצלך הידים קרות והפריית רחוקה?

ודי במלה אחת

החיים כמות שהם בלא דברי הספר
 בלא שאבים התנפצות מרעישת
 בלי נסחאות פשוטות שאוכל לגלגל
 עד למקום שבו תש כחה של הנסחה.
 הייתי מושיבה אותך במרכז החדר עכשו
 הייתי הקהל שלך.

מְכַרְסָמֶת בְּסַקְרָנוֹת כְּמוֹ בְּאֵי קוֹלְנוֹעַ
אוּ מְפַהֶקֶת בְּעֵינַיִם נוֹצְצוֹת כְּשׁוֹכְנֵי מְעָרוֹת
הַיִּתִּי שׁוֹמְעֵת מְסִתּוֹרֵינן סְדוֹר שְׁלֶךְ
שְׁתִּי וְעֵרֵב שֶׁל אֶהְבֶּתְךָ.
אַבֵּל עוֹלָם בָּא בְּאֵי רְצוֹן.
עָלִי לְהִסְתַּפֵּק בְּשִׁרְיָרִים הַחֲלָשִׁים שֶׁל דְּמִיוֹנִי
וְדִי בְּמִלָּה אַחַת כְּדֵי לְדַרְךְ אֶת נִשְׁקוֹ שֶׁל הַלִּילָה